

Les nits al mas

Heu viscut alguna vegada una història de la qual no us podeu oblidar, no us la podeu treure del cap? O quan tanqueu els ulls la recordeu?

Quan era petita sentia soroll al meu mas, un mas antic amb una cuina econòmica i les parets de pedra. Mai havia entès el perquè, no entenia per què quan es feia fosc es començaven a escoltar passos, i persones cridar. Com que era petita no feia molt de cas, veia que els meus pares no s'adonaven o simplement feien veure que no ho escoltaven i no parlaven del tema. Vaig créixer pensant que era la meva imaginació, mai ningú havia tret el tema llavors ja ho havia normalitzat. Quan m'anava fent gran m'estava preocupant cada vegada més el tema, però com que mai ningú havia parlat d'això continuava pensant que només era la meva imaginació.

Com cada any, amb la família, vam decidir anar a fer les avellanes. Era una solejada tarda d'un dissabte de setembre. Estàvem tots fent diferents avellaners fins que van ser les 11:15 h ens va cridar el padrí per esmorzar tots junts, com sempre. Ens vam assentar tots en rotllana i vam començar a menjar les magdalenes del forn del poble que havia comprat la padrina el dia anterior. Jo ja anava per la segona magdalena, estaven boníssimes, i no vaig poder aguantar més, vaig treure el tema que tant havia estat pensant últimament.

- Padrí, per què se senten sorolls al mas a les nits?

El padrí es va quedar blanc, i va tardar uns segons a respondre.

- A què ve aquesta pregunta?

Em vaig quedar un moment pensant, havia de calcular les meves paraules perquè tampoc volia que sabessin que era un tema del qual m'estava posant nerviosa només de pensar-ho.

- Últimament, els sorolls són molt més forts, se sent un munt de gent córrer, em preocupa. Però aleshores vosaltres això també ho escolteu ?

Tots es van quedar en silenci mirant-me amb els ulls oberts de par a par, suposo que no s'esperaven que jo també ho escoltés. La padrina va respondre:

- Sí que ho escoltem sí.
- I per què mai havíeu dit res? He passat tota la meva vida pensant que estava malament del cap! I ara setze anys després em dieu això!?
- Tranquil·la reina, mai havíem tret el tema perquè no et veiem preocupada i no volíem que t'espantessis. No t'has de preocupar!

Estava enfadada, no podia creure que tots aquests setze anys havia pensat que estava malalta del cap per sentir aquests sorolls. Per molt que no fes cas del que passava al mas, no parava de pensar i m'estava menjant el cap.

- I per què no m'ho expliqueu! Ja no soc una cria de deu anys que té por a les realitats paranormals!

El padrí es va aixecar furiós, no li agradava que ens enfadéssim.

- Portant-te així em demostres que continues sent una cria i que no et puc explicar el per què de les coses paranormals al mas! No pot ser que t'enfadis per no haver-te explicat una cosa, ho fèiem perquè no volíem que et preocupessis encara més per una ximpleria.

Necessitava el meu espai, em vaig acabar la magdalena, em vaig aixecar i em vaig dirigir al meu avellaner i vaig continuar plegant les avellanes. Vaig escoltar com la mare li deia al padrí:

- No has de ser tan dur amb ella, saps que a mi també m'ho vau amagar i que també vaig reaccionar així, quan no saps que passa i els sorolls són constants t'acabes tornant boja. Intenta-li explicar, només és una història.

- Aquesta història és molt més dura d'una història normal, i ho saps.
- Ja ho sé, però ara ella sap que passa alguna cosa estranya al mas i no explicar-li farà que es mengi encara més el cap. Estarà pensant que podria ser, millor que li expliquis.

Mentre estaven parlant això, veia com de reüll m'estava mirant el padrí, sabia que no li feia ni una mica de gràcia aquell tema i que preferia no explicar-m'ho, però ho necessitava saber. Si no que el padrí no hagués afirmat que passaven coses paranormals al mas.

Vaig veure com després de parlar amb la mama, el padrí va venir a seure al meu costat. Em va fer un petó al cap i em va dir:

- Si vols t'ho explico, però et repeteixo que no ens ha passat res, només és una cosa del passat, però que no afecta el nostre present, d'acord?

Jo vaig afirmar amb el cap, per dins tenia una mica de por i estava molt nerviosa. Per fi m'anaven a explicar per què s'escoltaven tants sorolls al mas.

Poc després mentre anava recollint les avellanes del terra el padrí va començar a parlar.

- Com pots haver notat, no m'agrada parlar d'aquest tema, em va despertar coses del passat que no vull tornar a viure. Perquè vegis que per la meva neta vaig el que calgui.

Mai s'havia posat sentimental el padrí i sabia que aquella història faria que es posés molt més sentimental del que havia començat a posar-se.

- Jo no he viscut els principis dels sorolls, el meu pare em va explicar la història des del principi, perquè com pots imaginar, al principi d'aquest mas, tots aquests sorolls no existien.

En aquell moment va ser quan em va començar a explicar, a l'ombra d'un avellaner, la nit de l'u d'octubre de l'any 1936.

No ho puc negar, estava nerviosa, sabia que em quedaria una mica traumatitzada per la història, però mai els hi havia passat res a ells, jo no seria menys, veritat? Em vaig estar repetint aquesta frase fins que el padrí va començar a explicar la història.

- Crec que mai t'havia explicat res del meu pare, bé era un home molt fort, va viure la Guerra Civil. M'explicava que havia sigut molt dur.

Jo me'l mirava flipant, per una part jo ja sabia que òbviament havia d'haver viscut alguna guerra, però que hagués sobreviscut? Això no m'ho imaginava.

- El mas va ser construït l'any 1930 pocs anys abans de la Guerra. El pare encara era jove, l'havia construït per marxar a viure amb la mare, per allí començar una nova vida. Els meus pares van anar a viure allí després de la construcció, el meu pare treballava com a pagès i la mare cuidava la casa. Sempre havien estat molt humils, ser pagès no et donava molta cosa, però anaven fent.

Jo anava replegant les avellanes mentre ell anava parlant i de tant en tant l'anava mirant, perquè sabés que òbviament li estava fent cas.

- Sé que t'agrada molt la història, suposo que saps que la Guerra Civil va començar l'any 1936.

En aquell moment vaig deixar de replegar les avellanes i em vaig quedar pàl·lida, el mas va ser construït només sis anys abans de la guerra...

- Bé, doncs, en aquella època no hi havia molts diners, quasi totes les famílies eren humils i no es podien permetre fer-se una casa.

Va arribar la Guerra, estaven molt espantats al poble. El pare i la mare van decidir tornar a anar a viure al poble i deixar el mas per així poder estar el més a prop possible de la família. El pare i la mare perfectament podien haver viscut del que els hi donaven les terres que tenien a prop del mas, però no van voler.

No vaig poder resistir a preguntar:

- Per què no es van quedar al mas si ho tenien tot? Al poble segur que els hi faltaven moltíssimes coses.

Al que el padrí em va respondre:

- Al poble hi havia tota la gent que estimaven, el mas tampoc queda tan lluny del poble llavors, podien anar quan volguessin.
- Doncs, per això, per què no es van quedar al mas sabent que en qualsevol moment podien seguir el camí i arribar al poble.
- Si s'haguessin quedat al mas no haurien sabut res del poble, recorda que en aquella època no existien els mòbils, ni res d'aquestes tecnologies d'avui en dia.
- És veritat...
- Em deixes continuar?
- Sí, sí...

Vaig callar i vaig continuar replegant les poques avellanes que quedaven baix d'aquell avellaner, que ja començava a pensar que no s'acabarien mai les avellanes.

- El mateix dia que van arribar a la casa del poble preparats per passar la Guerra allí mentre el pare estava al cosidor i la mare estava acabant de preparar el dinar, van trucar a la porta. La mare va cridar al pare i li va dir que anés ell a obrir la porta que ella estava ocupada. Quan el pare va anar a obrir la porta es va trobar dos homes armats, com anaven en aquella època els soldats.

Em vaig quedar parada, això significava que els hi anaven a fer res dolent als seus pares?

- Els soldats, no molt amables i amb cara de cansats, i mira que feia pocs dies que havia començat la Guerra, els hi van dir al pare i a la mare que si els hi deixaven el mas perquè el necessitaven per portar allí a la gent que volien matar. Els hi van dir així de freds, no els hi importava res més que trobar un lloc. El pare al principi es va negar, però els soldats li van dir que si no se l'haurien d'emportar a ell per enviar-lo a la Guerra.

És veritat no havia caigut en què, en aquella època no estaven tots obligats a anar a la Guerra?

- Padrí, però no estaven tots obligats a anar a la Guerra? Per què el teu pare no hi va anar?
- Perquè el meu pare sofria de molts dolors de genoll i no es podien posar en risc de perdre un soldat per anar coix així que li van deixar no anar a la Guerra. Encara que poc després va haver de fugir perquè el buscaven perquè necessitaven més soldats per anar-hi, però això és un altre tema.
- I no el van trobar mai?
- No, però això ja t'he dit que és un altre tema, t'acabo d'explicar això i si vols ja t'explicaré el que vulguis de com va escapar.
- Vale!
- Es veu que quan els soldats els van dir això als meus pares, el pare i la mare estaven molt nerviosos, així que el meu pare es va escapar a la nit a veure què és el que feien al mas i per què necessitaven tan urgent una casa tan apartada de la societat. Em va dir el meu pare que tant de bo mai hagués vist les imatges que va veure aquella nit, la nit de l'u d'octubre. Es veu que quan estava allí al mas va començar a mirar per les finestres i va veure com agafaven a persones i les mataven de maneres horroroses. Però no mataven a gent dolenta, mataven als primers que passaven pel carrer i tenien un aspecte estrany. El pare m'explicava com a un el van agafar el van estirar a una llitera i li van fer repetir unes paraules, després que repetís aquestes paraules el van començar a cremar, sense estar mort, s'escoltava com cridaven que necessitaven ajuda, però ningú els escoltava. Anaven tots amb una bata blanca, estaven en una fila encadenats, anaven passant i a cada un el mataven d'una forma diferent. El pare no volia mirar, però ho va fer per després poder explicar-ho al poble. Va veure com a una noia del poble, la coneixia, havia parlat amb ella un munt de vegades, la torturaven fins a matar-la, mentre el fill a un costat de la llitera, l'obligaven a mirar tot el que li

feien a la seva mare. El fill només tenia sis anys, potser va arribar a pensar que es lliuraria, però no, van agafar una escopeta i allí mateix, davant de tothom, un tir al cap li van tirar.

Això em va fer reflexionar moltes coses, com havia canviat tot des d'aleshores... I el padrí finalment em va tornar a repetir:

- Però no passa res, recorda el que t'he dit, el passat és el passat no afecta el nostre present.

I va ser quan vaig entendre que per molts sorolls que s'escoltessin al mas eren les ànimes que cridaven ser rescatades per algú, que per desgràcia, mai ho va escoltar ningú. Per molt que cridessin, vaig entendre, que cridaven pel sofriment i que volien que es continués escoltant el malament que ho van passar, però que només això, que mai ens farien mal.

Ara ja eren lliures no haurien de sofrir més, però no paraven de cridar de tan desesperades que estaven cada nit al recordar aquella terrorífica nit de l'u d'octubre.

Fi